

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 89/01-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. decembra 2001 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť Ing. M. Ď., bytom T., zastúpeného advokátom JUDr. R. R., T., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 216/95 a Krajským súdom v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 398/01, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť Ing. M. Ď. o d m i e t a pre nedostatok príslušnosti.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. apríla 2001 doručená ústavná sťažnosť Ing. M. Ď., bytom T. (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. R. R., T., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Okresným súdom v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 216/95 a Krajským súdom v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 398/01.

Ústavný súd 3. mája 2001 vyzval navrhovateľa, aby si ustanovil právneho zástupcu. Navrhovateľ listom doručeným ústavnému súdu 22. mája 2001 požiadal o ustanovenie právneho zástupcu. Ústavný súd uznesením z 13. septembra 2001 ustanovil navrhovateľovi za právneho zástupcu advokáta JUDr. R. R., ktorý na výzvu ústavného súdu podaním doručeným 19. novembra 2001 doplnil a upresnil ústavnú sťažnosť. Zvlášť sa vyjadril k otázke ústavného súdu, ktorý typ konania pred ústavným súdom (podnet alebo ústavnú sťažnosť) chce vyvolať, a uviedol, že navrhovateľ svoju vec „...navrhuje riešiť prostredníctvom ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy SR“.

Ústavný súd nemôže proti výslovnej vôli navrhovateľa, ktorý je navyše aj vďaka ústavnému súdu zastúpený advokátom, konať v inom type konania, aký požaduje navrhovateľ.

Nové znenie čl. 127 ústavy podľa ústavného zákona č. 90/2001 Zb., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, nadobudne účinnosť až 1. januára 2002. Keďže nové znenie čl. 127 ústavy nahradí dovtedy platné znenie čl. 127 ústavy, je toto znenie čl. 127 ústavy účinné až do 31. decembra 2001. Z toho vyplýva, že v dobe údajného porušenia ústavného práva sťažovateľa, podania jeho ústavnej sťažnosti i rozhodovania ústavného súdu o nej bol účinný čl. 127 ústavy v nasledovnom znení: „Ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach proti právoplatným rozhodnutiam ústredných orgánov štátnej správy, miestnych orgánov štátnej správy a orgánov územnej samosprávy, ktorými boli porušené základné práva a slobody občanov, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.“

Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že navrhovateľ sa domáha ochrany svojho práva až podľa nového, a teda ešte stále neúčinného znenia čl. 127 ústavy. Svedčí o tom zvlášť jeho žiadosť o priznanie určitej sumy, čo možno chápať ako návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa čl. 127 ods. 3 ústavy v znení účinnom od 1. januára 2002.

Ústavný súd však pri svojom rozhodovaní nemôže vychádzať zo znenia ústavy, ktoré ešte nie je účinné.

Podľa citovaného znenia čl. 127 ústavy sa možno ústavnou sťažnosťou domáhať ochrany iba proti právoplatným rozhodnutiam orgánov štátnej správy a územnej samosprávy.

Ústavný súd už v minulosti vyslovil, že: „Všeobecné súdy však nie je možné považovať za ústredné orgány štátnej správy podľa zákona SNR č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy (v znení neskorších predpisov), ani za miestne orgány štátnej správy podľa zákona SNR č. 472/1992 Zb. o organizácii miestnej štátnej správy (v znení neskorších predpisov), prípadne za orgány miestnej samosprávy podľa zákona SNR č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení (v znení neskorších predpisov), rozhodnutiami (rozsudkami) ktorých je Ústavný súd SR oprávnený sa zaoberať v konaní o ústavnej sťažnosti“ (I. ÚS 1/95). Právny názor, že všeobecné súdy nie sú orgánmi štátnej správy ani miestnej samosprávy, nie je dotknutý zmenami zákonov citovaných v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 1/95. Ústavný súd na ňom zotrval i neskoršie napr. v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 4/99.

Neodôvodnené prietahy v konaní však nie sú právoplatným rozhodnutím a súdy nie sú orgánmi štátnej správy ani územnej samosprávy. Preto sa proti údajným neodôvodneným prietahom v konaní porušujúcim právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nemožno brániť ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy v znení platnom do 31. decembra 2001 a ústavný súd nemôže o porušení práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy rozhodovať v rámci konania o ústavnej sťažnosti, ktorého sa navrhovateľ domáha. Ústavný súd teda nie je vecne príslušný konať o porušení práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v rámci konania o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy v znení platnom do 31. decembra 2001.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.